

ΘΥΜΙΑΜΑ

«Θυμιάμά Σοι προσφέρομεν, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς»

Ἑβδομαδιαῖο περιοδικό • Ἀριθμ. φύλ. 53

13 Μαΐου 2018

Συντάκτης: Ἐπίσκοπος Ἱερραμίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΤΡΙΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

1. Ὀλίγα λόγια θά σᾶς πῶ, ἀδελφοί χριστιανοί, στό σημερινό ἅγιο Εὐαγγέλιο, ὀλίγα καί ἀπλᾶ, γιατί δέν ἔχω καί τήν δύναμη νά σᾶς πῶ περισσότερα. Ἡ σημερινή Κυριακή πού τήν ξέρουμε ὡς «Κυριακή τοῦ Τυφλοῦ», μᾶς μιλάει γιά τήν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι ὁμολόγησε τόν Χριστό ὁ τυφλός στό τέλος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου καί τόν προσκύνησε ὡς Υἱό τοῦ Θεοῦ, ὡς Θεό (9,38). Ἀλλά, πῶς συγκεκριμένα, τό σημερινό Εὐαγγέλιο κηρύττει τόν Ἰησοῦ Χριστό Δημιουργό. Ἔτσι εἶναι, χριστιανοί μου, καί ἔτσι ὁμολογοῦμε τόν Ἰησοῦ Χριστό στό «Πιστεύω» μας, ὡς «δι' οὗ τά πάντα ἐγένετο». Καί ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης, πού αὐτήν τήν περίοδο ἀκούμε περικοπές ἀπό τό ἅγιο Εὐαγγέλιό του, λέγει στήν ἀρχή τοῦ Εὐαγγελίου του γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό μας ὅτι «πάντα δι' Αὐτοῦ ἐγένετο καί χωρίς Αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἓν ὃ γέγονεν» (1,3). Ἀλλά πού τό σημερινό Εὐαγγέλιο τοῦ τυφλοῦ λέγει τόν Χριστό ὡς Δημιουργό; Ἀκούστε: Ὁ τυφλός πού θεραπεύτηκε, ἀδελφοί, δέν ἦταν τυφλός ὅπως ἄλλοι τυφλοί, πού τούς θεράπευσε ὁ Χριστός, ἀλλά ἦταν τυφλός ἐκ γενετῆς· δηλαδή, δέν εἶχε καθόλου μάτια. Δέν εἶχε καθόλου τά ὄργανα τῶν ματιῶν. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, λοιπόν, θεραπεύοντάς τον, τοῦ δημιούργησε πρῶτα τά ὄργανα τῶν ματιῶν του. Καί πῶς τά δημιούργησε; Ὅπως τό διαβάζουμε στήν Γένεση ὅτι δημιούργησε ὁ Θεός τόν πρῶτο ἄνθρωπο, τόν Ἀδάμ. Μέ χῶμα ἀπό τήν γῆ (Γεν. 2,7)! Ἔτσι καί ἐδῶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός «ἔπτυσε χαμαί καί ἐποίησε πηλόν ἐκ τοῦ πτύσματος καί ἐπέχρισε τόν πηλόν» στήν θέση τῶν ματιῶν τοῦ τυφλοῦ καί τόν ἔστειλε ἔπειτα στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ νά νιφθεῖ καί ἀπέκτησε ὁ τυφλός τό φῶς του (9,6.7). Ὁ Χριστός, χριστιανοί μου, χρησιμοποίησας τόν σιέλο του γιά θεραπεία, ἐδήλωσε μέ αὐτό ὅτι κάθε τι πού ἀνήκει σ' Αὐτόν, καί τό σάλιο Του ἀκόμη, ἔχει θεραπευτική δύναμη! Αὐτός ὁ πηλός μέ τόν σιέλο τοῦ Χριστοῦ, αὐτός θεράπευσε τόν τυφλό καί ὄχι τό ὅτι πῆγε στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ καί νίφθηκε. Στήν κολυμβήθρα πῆγαιναν πολλοί καί νίπτονταν, χωρίς ὅμως νά ἀποκτήσουν τήν υἰγεία τους.

2. Ἐνα δεύτερο σημεῖο, πού θέλω νά θίξω ἀπό τό σημερινό Εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί, εἶναι τό σοβαρό θέμα, τό γιατί, δηλαδή, συμβαίνουν στήν ζωή μας θλιβερά συμβάντα, ὅπως ἡ τύφλωση τοῦ τυφλοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, γιά παράδειγμα. Τό θέμα εἶναι πολύ σοβαρό, ἀφοῦ τό ἐρώτημα ἔθιξαν καί οἱ μαθητές στόν Χριστό. Ὑπῆρχε ὅμως μιά μονομερῆς ἐρμηνεία στά χρόνια ἐκεῖνα ὅτι αἰτία τῶν παθημάτων εἶναι κάποια ἁμαρτία, εἴτε τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου πού πάσχει εἴτε

τῶν γονέων του. Γι' αὐτό καί οἱ μαθητές ρώτησαν τόν Χριστό: «Ποιός ἀμάρτησε, αὐτός ἢ οἱ γονεῖς του, γιά νά γεννηθεῖ τυφλός;» (9,2). Ἀλλά ὁ Ἰησοῦς Χριστός μας, ἀδελφοί, ἔδωσε μιά ἄλλη ἐρμηνεία, μιά θεία ἐρμηνεία στά παθήματά μας, πού μᾶς τά κάνει γλυκά, νά μήν πῶ ἀκόμη ὅτι μᾶς τά κάνει καί ποθητά. Ἀπαντῶντας ὁ Χριστός στούς μαθητές Του εἶπε ὅτι ἡ τύφλωση τοῦ τυφλοῦ δέν εἶναι οὔτε ἀπό δικά του, οὔτε ἀπό τῶν γονέων του ἀμαρτήματα, ἀλλά ἔγινε γιά νά φανεῖ μέ τήν θεραπεία του ἡ δύναμη καί ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ: «Ἵνα φανερωθῇ τά ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (9,3)! Καί πραγματικά, πόσοι καί πόσοι, ὄχι μόνο αὐτοί πού εἶδαν τότε τό θαῦμα, ἀλλά καί σέ ὅλα τά μετέπειτα χρόνια δέν θαύμασαν καί δέν δοξάσαν τόν Ἰησοῦ Χριστό γιά τό θαῦμα Του αὐτό!... Ὅμως, ἀδελφοί, τόν γλυκό αὐτό λόγο τοῦ Χριστοῦ, πού εἶπε στούς μαθητές Του γιά τό πάθημα τοῦ τυφλοῦ, μπορεῖ νά τόν πάρει ὁ καθένας καί γιά ἓνα προσωπικό του πάθημα καί ἀρρώστια, καί νά σκέπτεται, λοιπόν, ὅτι μέ αὐτό του τό πάθημα μπορεῖ νά δοξάσει τόν Θεό. Νά Τόν δοξάσει μέ τήν ὑπομονή του στήν ἀρρώστια ἢ κάνοντας μιά παράκληση στήν Παναγία κάθε μέρα, πού τήν εἶχε γιά καιρό ἐγκαταλείψει ἢ παίρνοντας καινούργιες ἀποφάσεις γιά μιά νέα πνευματική ζωή κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καί μέ ὅλα αὐτά πραγματικά δοξάζεται ὁ Θεός.

3. Πάντως, ἄς τό γνωρίζουμε, ἀδελφοί, ὅτι ὅπως μᾶς τό λέγει τό σημερινό ἅγιο Εὐαγγέλιο, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει μιά καινούργια ζωή μέ τόν Θεό, ἀρχίζει καί ἡ πολεμική ἐναντίον του ἀπό τόν διάβολο. Ὁ δέ διάβολος, γιά νά πετύχει στό ἔργο του, χρησιμοποιεῖ ὡς ὄργανά του μερικούς, πού λέγονται – λέγονται μόνο, χωρίς νά εἶναι –, «ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ», ὅπως, στήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ, ἦταν οἱ Φαρισαῖοι. Αὐτοί παρίσταναν μόνο τήν εὐσεβῆ χωρίς νά εἶναι, καί ἐργάζονταν γιά τήν δική τους δόξα καί ὄχι γιά τήν δόξα τοῦ Θεοῦ. Αὐτοί, λοιπόν, σάν θρησκευτικοί ἡγέτες, ἔπρεπε αὐτοί πρῶτα νά χαροῦν γιά τήν θεραπεία τοῦ ταλαιπώρου τυφλοῦ ἀνθρώπου, πού τόν ἔβλεπαν κάθε ἡμέρα νά ἐπαιτεῖ, ἀλλά αὐτοί, μέ τίς λανθασμένες ἐρμηνεῖες τοῦ Νόμου πού ἔκαναν, κατηγοροῦσαν τόν Χριστό γιά τό θαῦμα πού ἔκανε. Τέτοια περιστατικά, ἀδελφοί, συμβαίνουν πάντοτε, ἄνθρωποι, δηλαδή, λεγόμενοι τοῦ Θεοῦ νά κατηγοροῦν τά θεϊκά ἔργα. Ἡ στάση ὅμως τῶν πραγματικῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ κατά τήν πολεμική τους ἀπό τούς τοιοῦτους ἀνθρώπους πρέπει νά εἶναι, ὅπως τοῦ θεραπευθέντος τυφλοῦ. Νά εἶναι, δηλαδή, σταθερή, δυναμική, ἀκαμπτη, θυσιαστική καί ὁμολογιακή πρὸς τόν Ἰησοῦ Χριστό, γιατί ὁ θεραπευθεὶς τυφλός εἶπε στόν Ἰησοῦ Χριστό: «Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησεν Αὐτῷ» (9,38).

Μέ πολλές εὐχές,

† Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας